

Sygn. akt I C 371/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 14.10.2021 r. w Giżycku

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w S.

przeciwko Towarzystwu (...) SA w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) SA w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w S. kwotę 5.001,00 (pięć tysięcy jeden) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 08.02.2020r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.393,48 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 371/20

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.001,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8.02.2020 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podała, że w dniu 8.08.2019 r. doszło do zdarzenia ubezpieczeniowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...), nr rej. (...), sprawca wypadku miał zaś zawartą polisę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ze stroną pozwaną. Pozwany w trakcie postępowania likwidacyjnego zakwalifikował przedmiotową szkodę jako częściową oraz przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w łącznej kwocie 3275,28 zł. Zdaniem powódki zaproponowana przez pozwanego kwota odszkodowania jest rażąco zaniżona i nie uwzględnia prawidłowej technologii naprawy, przewiduje użycie niskiej jakości części zamiennych, a także zastosowanie zaniżonych stawek za roboczogodziny. Wskazała, że w wyniku umowy przelewu nabyła od poszkodowanego całość praw do odszkodowania z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe.

Pozwany **Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.** przyznał udzielenie pokrycia ubezpieczeniowego sprawcy szkody w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazał jednak, że powództwo winno podlegać oddaleniu, albowiem wypłacona dotychczas kwota odszkodowania zapewnia całkowitą likwidację szkody. Zdaniem pozwanego powód nie przedstawił dokumentów wskazujących na poniesienie kosztu naprawy w kwocie wyższej niż zrefundował ubezpieczyciel, zaś okoliczność naprawy pojazdu wyklucza przyznanie odszkodowania w oparciu o hipotetyczne koszty naprawy. Pozwany podniósł nadto, że ustalając wysokość odszkodowania uwzględnić należy możliwy do uzyskania rabat na części zamienne i materiał lakierniczy oraz części alternatywne zamienne, a także wiek uszkodzonego pojazdu, jego stopień wyeksploatowania, a także prostotę konstrukcji części.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8.08.2019 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ samochód V. (...), nr rej. (...) należący do poszkodowanego W. K. (1).

(dowód: okoliczności bezsporne)

Sprawca kolizji posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W.. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel, uznając swoją odpowiedzialność co do zasady przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej wysokości 3.275,28 zł.

(dowód: decyzja pozwanego z dnia 7.02.2020 r. – k. 11-11v,

wycena naprawy pojazdu – k. 12-12v

kalkulacja naprawy pojazdu – k. 13-16)

W dniu 21.02.2020 r. poszkodowany zawarł umowę cesji wierzytelności z powódką. Na podstawie umowy bezpośrednio poszkodowany przelał na rzecz w/w wierzytelność o naprawienie szkody, jaką posiadał wobec pozwanego z tytułu szkody wyrządzonej w pojeździe.

(dowód: umowa cesji wierzytelności z 21.02.2020 r. – k. 9-10)

Według kalkulacji zaoferowanej przez powoda koszt naprawy pojazdu poszkodowanego w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia wynosi 9.154,31 zł brutto.

(dowód: kalkulacja naprawy – k. 18-21)

Wartość pojazdu sprzed kolizji wynosi 12.700,00 zł, natomiast po kolizji 8.600,00 zł. Wysokość kosztów naprawy pojazdu poszkodowanego wynosi 8.756,01 zł przy uwzględnieniu części zamiennych oryginalnych i zastosowaniu średnich stawek za roboczogodzinę obowiązujących w regionie zamieszkania właściciela pojazdu.

Pojazd poszkodowanych nie może być naprawiony przy użyciu części alternatywnych, ponieważ naprawa z zastosowaniem takich części nie przywraca pojazdu do stanu sprzed szkody. Zamontowanie części alternatywnych (P i (...)) nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Koszt naprawy pojazdu po kolizji z dnia 8.08.2019 r. przy uwzględnieniu średniej stawki za roboczogodzinę za prace naprawcze stosowanej przez warsztaty, dostępnych części alternatywnych zamiennych oraz z zastosowaniem rabatu 16% na oryginalne części zamienne i 40% rabatu na materiał lakierniczy wynosi 5.633,54 zł.

Pojazd poszkodowanego został naprawiony, zaś naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody, przy czym szczegółowe opisanie charakterystyki teoretycznie wykonanych napraw pojazdu jest w niniejszym przypadku niemożliwe.

(dowód: opinia biegłego sądowego M. P. – k. 85-162,

opinia uzupełniająca biegłego sądowego M. P. – k. 191,

zeznania świadka W. K. – k. 225)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny w zakresie okoliczności zdarzenia z dnia 8.08.2019 r. oraz poniesionych w jego wyniku szkód w pojeździe, należącym do poszkodowanego. Bezspornym był także fakt obowiązującej w dniu zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy

pojazdów mechanicznych oraz przebieg postępowania likwidacyjnego, przeprowadzonego przez pozwanego po dokonaniu przez poszkodowanego zgłoszeniu. W szczególności w tym kontekście bezsporną pozostała kwota 3.275,28 zł, wypłacona poszkodowanemu tytułem odszkodowania. Bezspornym była wreszcie legitymacja powódki do wystąpienia z przedmiotowym powództwem, a wynikająca z w/w umowy cesji wierzytelności. Powyższe wynika tak z niekwestionowanych przez strony dokumentów, jak i twierdzeń samych stron.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie okazała się być wysokość należnego powódce odszkodowania. Twierdzenia bowiem stron w tym zakresie wzajemnie się wykluczały. O ile bowiem pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności z tytułu zaistniałej szkody w pojeździe, o tyle nie zgodził się z wysokością odszkodowania, dochodzonego przez powódkę ponad wypłaconą kwotę.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl natomiast dyspozycji art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągałoby za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Przechodząc do zdiagnozowanej wyżej kwestii spornej, dotyczącej wysokości należnego odszkodowania z tytułu szkody w spornym pojeździe Sąd dostrzegł przede wszystkim treść opinii biegłego sądowego M. P. (w tym także opinii uzupełniającej), która to opinia początkowo była kwestionowana przez pozwanego, jednak ostatecznie zyskała, jak się zdaje, pełną aprobatę stron. Przede wszystkim jednak stanowisko biegłego cechuje się wysokim poziomem profesjonalizmu i wiedzy oraz logiką. Szerzej zresztą będzie to dostrzeżone poniżej.

Sąd, w oparciu o wnioski wywiedzione przez biegłego sądowego dostrzegł, że wysokość kosztów naprawy pojazdu poszkodowanego wynosi 8.756,01 zł przy uwzględnieniu części zamiennych oryginalnych i zastosowaniu średnich stawek za robocizogodzinę obowiązujących w regionie zamieszkania właściciela pojazdu. Jednocześnie również biegły wskazał, że pojazd poszkodowany nie może być naprawiony przy użyciu części alternatywnych, ponieważ naprawa z zastosowaniem takich części nie przywraca pojazdu do stanu sprzed szkody. Zamontowanie części alternatywnych (P i (...)) nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, ponieważ taka naprawa nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody.

Powyższe - wobec jednoznacznej treści opinii biegłego sądowego M. P. - czyni roszczenia powódki usprawiedliwionymi tak co do zasady, jak i co do wysokości (uwzględniając przy tym żądanie pozwu). Biegły w sposób wyczerpujący i przekonujący wskazał, dlaczego wydał opinię powyższej treści, zatem Sąd nie widział jakichkolwiek podstaw do podważenia wyprowadzonych przez biegłego wniosków. Sąd wobec powyższego uznał wspomnianą opinię biegłego za fachową, rzetelną i obiektywną, mogącą stanowić opokę dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Pozwany po zapoznaniu się z opinią uzupełniającą nie zgłosił żadnych dalszych zarzutów, ani jakichkolwiek wniosków zmierzających do ewentualnego skorygowania stanowiska biegłego sądowego. Marginalnie podkreślić wypada, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 27.06.1988 r. sygn. akt I CR 151/88) roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanych był sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV

CKN 387/01, LEX nr 141410, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002/7-8/103, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, LEX nr 8894).

Sąd nie zaaprobował uwzględnionego przez biegłego sądowego wariantu kosztów naprawy pojazdu z uwzględnieniem średniej stawki rbg za prace naprawcze stosowane przez warsztaty oraz alternatywnych części zamiennych oraz z zastosowaniem rabatu 16% na oryginalne części zamienne i rabatu 40% na materiał lakierniczy, wedle którego ów koszt naprawy wynosi 5.633,54 zł. W ocenie Sądu uwzględnienie tego wariantu nie przywróciłoby pojazdowi do stanu sprzed szkody, zważywszy przy tym na okoliczność ustalonej przez biegłego sądowego wartości na kwotę 8.756,01 zł, która zdaniem biegłego jest adekwatna, a dodatkowo uwzględnienie owych wariantów dopuszczałoby naprawę pojazdu powoda bez zastosowania nowych części zamiennych oryginalnych. O. Poza tym, co do rabatów na części zamienne i materiały lakiernicze, wynegocjowanych przez pozwanego wskazać należy, że rabat jest indywidualnym upustem w cenie, zatem ze swej istoty nie może wyznaczać rynkowej wartości/ceny danego dobra. Niewątpliwie również wykorzystanie w praktyce tych rabatów przez poszkodowanego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych musiałoby być dość kłopotliwe z uwagi na konieczność przeprowadzenia naprawy w pewnej „współpracy” z zakładem ubezpieczeń, przynajmniej na etapie zamawiania części i materiałów lakierniczych. Wreszcie, nie wiadomo jakimi cenami posługuje się dany punkt sprzedaży, z którym pozwany ma zawarte porozumienie, bowiem pozwany nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu w tym zakresie.

W konsekwencji powyższego, biorąc pod uwagę ustalony przez biegłego sądowego koszt naprawy pojazdu poszkodowanego na kwotę 8756,01 zł oraz dotychczas wypłacone odszkodowanie w kwocie 3275,28 zł, a przy tym żądanie pozwu, którym Sąd był związany, orzeczono jak w pkt I. sentencji. O odsetkach Sąd orzekł po myśli art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...).

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, tj. o treść art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę sądową od pozwu w kwocie 400,00 zł, kwotę 1176,48 zł tytułem wydatków związanych ze sporządzeniem w sprawie opinii biegłego sądowego, a także kwotę 1817 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika. Mając powyższe na względzie orzeczono jak w pkt II sentencji, przy uwzględnieniu treści art. 98 § 1¹ k.p.c.

Sygn. akt I C 371/20

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.001,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8.02.2020 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podała, że w dniu 8.08.2019 r. doszło do zdarzenia ubezpieczeniowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...), nr rej. (...), sprawca wypadku miał zaś zawartą polisę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ze stroną pozwaną. Pozwany w trakcie postępowania likwidacyjnego zakwalifikował przedmiotową szkodę jako częściową oraz przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w łącznej kwocie 3275,28 zł. Zdaniem powódki zaproponowana przez pozwanego kwota odszkodowania jest rażąco zaniżona i nie uwzględnia prawidłowej technologii naprawy, przewiduje użycie niskiej jakości części zamiennych, a także zastosowanie zaniżonych stawek za roboczogodziny. Wskazała, że w wyniku umowy przelewu nabyła od poszkodowanego całość praw do odszkodowania z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe.

Pozwany **Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.** przyznał udzielenie pokrycia ubezpieczeniowego sprawcy szkody w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazał jednak, że powództwo winno podlegać oddaleniu, albowiem wypłacona dotychczas kwota odszkodowania zapewnia całkowitą

likwidację szkody. Zdaniem pozwanego powód nie przedstawił dokumentów wskazujących na poniesienie kosztu naprawy w kwocie wyższej niż zrefundował ubezpieczyciel, zaś okoliczność naprawy pojazdu wyklucza przyznanie odszkodowania w oparciu o hipotetyczne koszty naprawy. Pozwany podniósł nadto, że ustalając wysokość odszkodowania uwzględnić należy możliwy do uzyskania rabat na części zamienne i materiał lakierniczy oraz części alternatywne zamienne, a także wiek uszkodzonego pojazdu, jego stopień wyeksploatowania, a także prostotę konstrukcji części.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8.08.2019 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ samochód V. (...), nr rej. (...) należący do poszkodowanego W. K. (1).

(dowód: okoliczności bezsporne)

Sprawca kolizji posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W.. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel, uznając swoją odpowiedzialność co do zasady przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej wysokości 3.275,28 zł.

(dowód: decyzja pozwanego z dnia 7.02.2020 r. – k. 11-11v,

wycena naprawy pojazdu – k. 12-12v

kalkulacja naprawy pojazdu – k. 13-16)

W dniu 21.02.2020 r. poszkodowany zawarł umowę cesji wierzytelności z powódką. Na podstawie umowy bezpośrednio poszkodowany przelał na rzecz w/w wierzytelność o naprawienie szkody, jaką posiadał wobec pozwanego z tytułu szkody wyrządzonej w pojeździe.

(dowód: umowa cesji wierzytelności z 21.02.2020 r. – k. 9-10)

Według kalkulacji zaoferowanej przez powoda koszt naprawy pojazdu poszkodowanego w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia wynosi 9.154,31 zł brutto.

(dowód: kalkulacja naprawy – k. 18-21)

Wartość pojazdu sprzed kolizji wynosi 12.700,00 zł, natomiast po kolizji 8.600,00 zł. Wysokość kosztów naprawy pojazdu poszkodowanego wynosi 8.756,01 zł przy uwzględnieniu części zamiennych oryginalnych i zastosowaniu średnich stawek za roboczogodzinę obowiązujących w regionie zamieszkania właściciela pojazdu.

Pojazd poszkodowanych nie może być naprawiony przy użyciu części alternatywnych, ponieważ naprawa z zastosowaniem takich części nie przywraca pojazdu do stanu sprzed szkody. Zamontowanie części alternatywnych (P i (...)) nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Koszt naprawy pojazdu po kolizji z dnia 8.08.2019 r. przy uwzględnieniu średniej stawki za roboczogodzinę za prace naprawcze stosowanej przez warsztaty, dostępnych części alternatywnych zamiennych oraz z zastosowaniem rabatu 16% na oryginalne części zamienne i 40% rabatu na materiał lakierniczy wynosi 5.633,54 zł.

Pojazd poszkodowanego został naprawiony, zaś naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody, przy czym szczegółowe opisanie charakterystyki teoretycznie wykonanych napraw pojazdu jest w niniejszym przypadku niemożliwe.

(dowód: opinia biegłego sądowego M. P. – k. 85-162,

opinia uzupełniająca biegłego sądowego M. P. – k. 191,

zeznania świadka W. K. – k. 225)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny w zakresie okoliczności zdarzenia z dnia 8.08.2019 r. oraz poniesionych w jego wyniku szkód w pojeździe, należącym do poszkodowanego. Bezspornym był także fakt obowiązującej w dniu zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz przebieg postępowania likwidacyjnego, przeprowadzonego przez pozwanego po dokonaniu przez poszkodowanego zgłoszeniu. W szczególności w tym kontekście bezsporną pozostała kwota 3.275,28 zł, wypłacona poszkodowanemu tytułem odszkodowania. Bezspornym była wreszcie legitymacja powódki do wystąpienia z przedmiotowym powództwem, a wynikająca z w/w umowy cesji wierzytelności. Powyższe wynika tak z niekwestionowanych przez strony dokumentów, jak i twierdzeń samych stron.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie okazała się być wysokość należnego powódce odszkodowania. Twierdzenia bowiem stron w tym zakresie wzajemnie się wykluczały. O ile bowiem pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności z tytułu zaistniałej szkody w pojeździe, o tyle nie zgodził się z wysokością odszkodowania, dochodzonego przez powódkę ponad wypłaconą kwotę.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl natomiast dyspozycji art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągałoby za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Przechodząc do zdiagnozowanej wyżej kwestii spornej, dotyczącej wysokości należnego odszkodowania z tytułu szkody w spornym pojeździe Sąd dostrzegł przede wszystkim treść opinii biegłego sądowego M. P. (w tym także opinii uzupełniającej), która to opinia początkowo była kwestionowana przez pozwanego, jednak ostatecznie zyskała, jak się zdaje, pełną aprobatę stron. Przede wszystkim jednak stanowisko biegłego cechuje się wysokim poziomem profesjonalizmu i wiedzy oraz logiką. Szerzej zresztą będzie to dostrzeżone poniżej.

Sąd, w oparciu o wnioski wywiedzione przez biegłego sądowego dostrzegł, że wysokość kosztów naprawy pojazdu poszkodowanego wynosi 8.756,01 zł przy uwzględnieniu części zamiennych oryginalnych i zastosowaniu średnich stawek za robocizogodzinę obowiązujących w regionie zamieszkania właściciela pojazdu. Jednocześnie również biegły wskazał, że pojazd poszkodowany nie może być naprawiony przy użyciu części alternatywnych, ponieważ naprawa z zastosowaniem takich części nie przywraca pojazdu do stanu sprzed szkody. Zamontowanie części alternatywnych (P i (...)) nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, ponieważ taka naprawa nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody.

Powyższe - wobec jednoznacznej treści opinii biegłego sądowego M. P. - czyni roszczenia powódki usprawiedliwionymi tak co do zasady, jak i co do wysokości (uwzględniając przy tym żądanie pozwu). Biegły w sposób wyczerpujący i przekonujący wskazał, dlaczego wydał opinię powyższej treści, zatem Sąd nie widział jakichkolwiek podstaw do podważenia wyprowadzonych przez biegłego wniosków. Sąd wobec powyższego uznał wspomnianą opinię biegłego za fachową, rzetelną i obiektywną, mogącą stanowić opokę dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Pozwany po zapoznaniu się z opinią uzupełniającą nie zgłosił żadnych dalszych zarzutów, ani jakichkolwiek wniosków zmierzających do ewentualnego skorygowania stanowiska biegłego sądowego. Marginalnie podkreślić wypada, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 27.06.1988 r. sygn. akt I CR 151/88) roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń

i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego był sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, LEX nr 141410, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002/7-8/103, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, LEX nr 8894).

Sąd nie zaaprobował uwzględnionego przez biegłego sądowego wariantu kosztów naprawy pojazdu z uwzględnieniem średniej stawki rbg za prace naprawcze stosowane przez warsztaty oraz alternatywnych części zamiennych oraz z zastosowaniem rabatu 16% na oryginalne części zamienne i rabatu 40% na materiał lakierniczy, wedle którego ów koszt naprawy wynosi 5.633,54 zł. W ocenie Sądu uwzględnienie tego wariantu nie przywróciłoby pojazdu do stanu sprzed szkody, zważywszy przy tym na okoliczność ustalonej przez biegłego sądowego wartości na kwotę 8.756,01 zł, która zdaniem biegłego jest adekwatna, a dodatkowo uwzględnienie owych wariantów dopuszczałoby naprawę pojazdu powoda bez zastosowania nowych części zamiennych oryginalnych O. Poza tym, co do rabatów na części zamienne i materiały lakiernicze, wynegocjowanych przez pozwanego wskazać należy, że rabat jest indywidualnym upustem w cenie, zatem ze swej istoty nie może wyznaczać rynkowej wartości/ceny danego dobra. Niewątpliwie również wykorzystanie w praktyce tych rabatów przez poszkodowanego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych musiałoby być dość kłopotliwe z uwagi na konieczność przeprowadzenia naprawy w pewnej „współpracy” z zakładem ubezpieczeń, przynajmniej na etapie zamawiania części i materiałów lakierniczych. Wreszcie, nie wiadomo jakimi cenami posługuje się dany punkt sprzedaży, z którym pozwany ma zawarte porozumienie, bowiem pozwany nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu w tym zakresie.

W konsekwencji powyższego, biorąc pod uwagę ustalony przez biegłego sądowego koszt naprawy pojazdu poszkodowanego na kwotę 8756,01 zł oraz dotychczas wypłacone odszkodowanie w kwocie 3275,28 zł, a przy tym żądanie pozwu, którym Sąd był związany, orzeczono jak w pkt I. sentencji. O odsetkach Sąd orzekł po myśli art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...).

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, tj. o treść art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę sądową od pozwu w kwocie 400,00 zł, kwotę 1176,48 zł tytułem wydatków związanych ze sporządzeniem w sprawie opinii biegłego sądowego, a także kwotę 1817 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika. Mając powyższe na względzie orzeczono jak w pkt II sentencji, przy uwzględnieniu treści art. 98 § 1¹ k.p.c.